

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.296/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. február 12. napján tartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt I.r.vádlt és társa ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 5.B.351/2011/54. számú ítéletét mindkét vádlt tekintetében megváltoztatja.

A vádltak cselekménye a 2012. évi C. törvény 166. § (1), (2) bekezdése szerint minősül.

Az I. r. vádlt őrizetbe vételének befejező napja 2010. november 11., személyi igazolványának száma: A.

A II. r. vádlt börtönbüntetésének tartamát 1 (egy) évre, a próbaidőt 3 (három) évre súlyosítja.

A vádltak - a II. r. vádlt a végrehajtás elrendelése esetén - a büntetésük kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsáthatók.

Az elsőfokú eljárásban felmerült 776.263 (hétszázhetvenhatezer-kettőszázhatvanhárom) Ft bűnygi költségöl az I. r. vádlt 126.896 (egyszázhuszonhatezer-nyolcszázkilencvenhat) Ft-ot, a II.r. vádlt 150.322 (egyszázötvenezer-háromszázhuszonkettő) Ft-ot köteles megfizetni az állam javára. A fennmaradó 499.045 (négyszázkilencvenkilencezer-negyvenöt) Ft bűnygi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlt tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részéből mellőzi 2012. február 21., október 16 és november 21. tárgyalási napként feltüntetését. 2012. április 9. napját május 9. napjára javítja ki.

A tárgyalások megjelölés helyett azt rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét nyilvános tárgyaláson hozta meg.

A másodfokú eljárásban 16.880 (tizenhatezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnygi költség merült fel, amelyből 8.000 (nyolcezer) forintot a II. r. vádlt köteles megfizetni, a fennmaradó 8.880 (nyolcezer-nyolcszáznyolcvan forintot az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2013. március 11. napján kihirdetett 5.B.351/2011/54. számú ítéletével

Az I.r. vádlottat segítségnyújtás elmulasztásának büntette (Btk.172.§.(1)(2) bekezdés) miatt 2 év 3 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Ellenben őt az emberölés büntette (Btk.166.§.(1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

A II.r. vádlottat segítségnyújtás elmulasztásának büntette (Btk.172.§.(1)(2) bekezdés) miatt 6 hónap - végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte.

Ellenben őt a bűnpártolás büntette (Btk.244.§.(1) bekezdés b/ pont, (3) bekezdés a/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett ítéletében az egyéb járulékos kérdésekről, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére, a részfelmentésük miatt, további bűnösségük megállapításáért és a kiszabott büntetések súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.956/2011/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, és ezek mérlegelésével állapította meg a tényállást, melyet megalapozottnak tartott.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett, és az irányadó tényállás alapján okszerű következtetéssel állapította meg, hogy az I.r. vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett és ijedtségből fakadóan lépte túl a védekezéshez szükséges mértéket.

Mindezek alapján pedig alappal mentette fel az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat az emberölés büntettének vádja alól, és jogszerűnek tartotta a II.r. vádlott felmentését is az emberöléssel kapcsolatban elkövetett bűnpártolás büntettének vádja alól is.

Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság mindkét vádlott bűnösségére, de a cselekményeik minősítését tévesnek tartotta.

E körben arra mutatott rá, hogy a sértett halálához vezető oksági folyamatot az I.r. vádlott jogos védelmi helyzetben megvalósított késszúrásai indították el, így az I.r. vádlott cselekménye idézte elő a sértett életét veszélyeztető, majd a halálába torkolló helyzetet.

Az elkövetéskori Btk. rendelkezik azon speciális - a minősítésre kiható - alanyi körrel, amelyhez tartozó személyeket különös segítségnyújtási kötelezettség terheli. Ilyen a veszélyhelyzetet előidéző személy - így az is, aki jogos védelemben, vagy végszükségben cselekedett - illetve az is, aki a segítségnyújtásra egyébként is köteles.

Utóbbi kategóriába tartozókat a büntető anyagi jog tételesen nem nevesíti, de ilyen személy, aki hivatásánál, vagy közeli hozzátartozói családi állása miatt köteles a segítségnyújtásra.

Ebből következően I.r. vádlott cselekménye helyesen a Btk.172.§.(1)(3) bekezdés II. tétel első fordulata szerint a veszélyhelyzetet előidéző személy által elkövetett segítségnyújtás elmulasztásának büntetéként, míg a II.r. vádlott cselekménye a Btk.172.§.(1)(3) bekezdés II. tétel második fordulata szerint a segítségnyújtásra egyébként köteles személy által elkövetett segítségnyújtás elmulasztásának büntetéként minősül.

Álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztések tartama mindkét vádlottnál, de különösen a II.r. vádlottnál igazolhatatlanul enyhe, nem áll arányban az elkövetett bűncselekmény valós tárgyi súlyával, alkalmatlan a büntetési célok elérésére.

Kifogásolta a II.r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését is.

Az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta, bejelentve, hogy azon részt kíván venni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására tett indítványt mindkét vádlott vonatkozásában az alábbiak szerint:

Az I.r. vádlott cselekményét az elkövetéskori Btk.172.§.(1)(3) bekezdés II. tétel első fordulata szerint a veszélyhelyzetet előidéző személy által elkövetett segítségnyújtás elmulasztása büntetéként, míg a II.r. vádlott cselekményét a Btk.172.§.(1)(3) bekezdés II. tétel második fordulata szerint segítségnyújtásra egyébként köteles személy által elkövetett segítségnyújtás elmulasztásának büntetéként indítványozta minősíteni.

Mindkét vádlott szabadságvesztésének hosszabb tartamban megállapítását, a II.r. vádlottal szemben végrehajtandó börtönbüntetés és közügyektől eltiltás kiszabását, az I.r. vádlottnál a közügyektől eltiltás tartamának felemelését is indítványozta.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést és az átiratában írtakat fenntartotta és azzal mindenben egyező indítványt tett.

Az I.r. vádlott védője felszólalásában nem értett egyet az ügyészi állásponttal a minősítést illetően, mivel a vádlott jogszerű magatartást tanúsított. Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az I.r. vádlott nyilatkozott betegségeire, miszerint cukorbetegsége mellett magas vérnyomása, légzészavara, pánikbetegsége és enyhe depressziója is van.

A II.r. vádlott védője felszólalásában az ügyészi indítvány elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a II. r. vádlott, mint testvér, nem tartozik abba a körbe (lemenő, felmenő, házastárs, akikhez tartási kötelezettség társul), mely megalapozná a súlyosabb minősítést. Ezen túlmenően a II. r. vádlott sértett volt, ez okból sem állt fenn vele szemben a fokozott elvárhatóság és nem hagyható figyelmen kívül beszámítási képességének korlátozott volta. Kérdésesnek ítélte azt is, hogy az időben érkező orvosi segítség, megmenthette volna a sértettet.

Az ügyészi fellebbezés csak részben alapos.

A bejelentett ügyészi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§.(2) bekezdése szerinti terjedelemben - a jogerős felmentő rendelkezéseket nem érintve - bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A vád tárgyává tett, és jelen fellebbezésben érintett bűncselekménnyel összefüggő valamennyi lényeges bizonyítékot feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is a logika szabályainak szem előtt tartásával vont le következtetést.

Helyesen járt el, amikor tanácsváltás folytán 2012. május 9. napján a tárgyalást megismételte a Be.287.§.(3)(4) bekezdései alapján.

Ebből egyébként az is következik, hogy a korábbi - megismételt - tárgyalás határnapját az ítélet bevezető részében nem kell feltüntetni.

Törvényesen járt el akkor is, amikor tanú1, tanú2, tanú3, tanú4 és tanú5 tanúk részére mentességi jogot biztosított.

Ügyészi indítvány alapján törvényesen került sor tanú6 és tanú7 tanúk nyomozás során tett vallomásának felolvasására.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, az mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól hiányosságoktól, így az irányadó volt a másodfokú eljárásban is, azzal az I. r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozatán alapuló kiegészítéssel, hogy az I. r. vádlottnak magas vérnyomás, légzészavar, enyhe depresszió és pánikbetegsége van.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben eleget tett az indokolási kötelezettségének is. számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot miért látta elfogadhatónak, illetve melyiket milyen okból vetett el.

Az igazságügyi orvosszakértők véleménye és tárgyalási nyilatkozata alapján rögzítette a tényállásban a sértett sérüléseit, és azt is, hogy a sérülések jelentős külvilágba irányuló vérzéssel jártak. Az igazságügyi szakértő1 a tárgyalási

vallomásában elmondta azt is, hogy az erős, kifelé irányuló vérzés gyakorlatilag azonnali volt (15. sorsz. tjkv. 20. oldal 6-7. bekezdés). Későbbi nyilatkozata alapján állapította meg a bíróság azt, hogy a sértett életének megmentésére kb. 1 órán belüli orvosi beavatkozás mellett lett volna lehetőség (54. sorsz.tjkv.4. oldal 3. bekezdése).

Az I.r. vádlott végül is nem vitatta, hogy a sértettet ő szúrta meg, állítása szerint egy konyhakéssel. A szakértő fent idézett véleménye alapján a szúrások következtében fellépő jelentős vérzést neki is észlelnie kellett. Ezt a körülményt egyébként a II.r. vádlott sem vitatta.

Ilyen körülmények között tehát aggálytalanul megállapítható volt az, hogy mindkét vádlott észlelte a sértett súlyos sérüléseit, de nem nyújtottak részére tőlük elvárható segítséget, pedig az időben érkező segítség a sértett életét megmenthette volna.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság mindkét vádlott bűnösségére a segítségnyújtás elmulasztásának büntetében, és a cselekményeik minősítése is törvényes.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját a cselekmények súlyosabb minősítését illetően.

Az I.r. vádlott cselekménye csak akkor minősülhetne az ügyészség által indítványozottak szerint súlyosabban, ha a veszélyhelyzetet az elkövető vétkesen idézte volna elő. Erről azonban nem lehet szó, mivel az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat az emberölés büntetvének vádja alól - jogos védelem címén - jogerősen felmentette.

Ezt a bírói gyakorlatot rögzíti a 2/1999. Büntető jogegységi határozat is, mely szerint , ha a személysérüléssel járó vagy a sértett életét vagy testi épségét közvetlenül fenyegető veszélyhelyzetet az elkövető vétkesen idézi elő, de nem nyújt tőle elvárható segítséget a rászorultnak, cselekménye a segítségnyújtás elmulasztásának alapeseteként, és nem annak büntetti alakzata szerint minősül.

Ugyanígy nem értett egyet a másodfokú bíróság a II.r. vádlott cselekményének súlyosabb minősítésével sem.

Kétségtelen, hogy a törvény nem sorolja fel a segítségnyújtásra egyébként is köteles személyeket. Ezek részben hivatásuknál fogva kötelesek a segítségnyújtásra (pl. orvos, tűzoltó), de létrehozhat ilyen kötelezettséget szerződés is, és alapulhat törvényben rögzített esetekben hozzátartozói viszonyon is. Ilyen kötelezettséget írnak elő a családjogi szabályok a szülő, a gyermek és a házastárs vonatkozásában. Nincs azonban ilyen törvényi kötelezettség a testvérek viszonylatában. A II. r. vádlottal pedig szerződés sem kötelezte testvére tartására, segítségére.

Ebből következően pedig az ügyész által szorgalmazott súlyosabb minősítés a II.r. vádlott esetében sem állapítható meg.

A másodfokú bíróságnak a Btk.2.§. alapján állást kellett foglalnia abban a kérdésben, hogy vajon a cselekmény elkövetésekor vagy pedig az elbírálásakor hatályban lévő büntető törvény rendelkezéseit kell-e alkalmazni a vádlottak

esetében, kedvezőbb elbírálását jelent-e számukra a jelenleg hatályos büntető törvény?

Megállapítható e körben, hogy a törvényi tényállás szabályozása mind a cselekmény elkövetésekor, mind pedig a jelenleg hatályos büntető törvényben lényegében azonos.

Annyi különbség állapítható csak meg, hogy míg az 1978. évi IV. törvény 172.§.(3) bekezdése a minősített esetet 5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegette, addig a 2012. évi C. törvény 166.§.(3) bekezdése szerint a büntetési tétel 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés.

A másodfokú bíróság a törvényi tényállás (3) bekezdésében írt minősített esetet egyik vádlottnál sem látta megállapíthatónak.

Ezt meghaladóan egyértelműen kedvezőbb a jelenlegi törvényi szabályozás a feltételes szabadságra bocsátás kapcsán, mivel arra már a 38.§.(2) bekezdés a/ pontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követően lehetőséget teremt.

Ez a kedvezőbb szabályozás nemcsak az I.r., de a II.r. vádlott esetében is megállapítható, mivel a 2012. évi C. törvény 38.§.(1) bekezdése nem tesz különbséget végrehajtandó és felfüggesztett szabadságvesztés között, hanem minden esetben előírja a bíróság számára - határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén - , hogy ítéletében megállapítsa a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. Ez egyébként azt vonja maga után, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés utólagos végrehajtása esetén, adott esetben az új törvény szerinti kedvezőbb feltételes szabadságra bocsátási rendelkezések lesznek irányadók.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság mindkét vádlottnál az elbíráláskor hatályban lévő törvény rendelkezéseit látta kedvezőbbnek, így ezeket alkalmazta.

Ennek kapcsán megállapította, hogy a vádlottak cselekményei a 2012. évi C. törvény 166.§ (1)(2) bekezdései szerint minősülnek.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket csak részben vette helyesen számba.

Nem értékelhető súlyosító körülményként az I.r. vádlott esetében az, hogy a sértett halálához vezető sérüléseket ő okozta, és ekként főként neki kellett volna segítséget nyújtani, mivel ez lényegében a (3) bekezdésében meghatározott minősített eset megállapítását jelentené, pedig a sérülés okozásában - a jogos védelmi helyzet megállapítása miatt - az I.r. vádlott vétlen volt. Az sem értékelhető súlyosítónak, hogy az I.r. vádlott különösebb nehézség nélkül segítséget tudott volna hívni a sértetthez, hiszen ez a megállapított bűncselekmény törvényi tényállási elemének - a tőle elvárható segítségnyújtásnak - az ismételt értékelését jelentené.

A II.r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket.

További enyhítő körülmény mindkét vádlottnál az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett további időmúlás.

A fenti bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság szerint az I.r. vádlottal szemben a középértéket meghaladó tartamban kiszabott szabadságvesztés és az ehhez igazodó mértékű közügyektől eltiltás szükséges, de egyben elegendő is a büntetési célok eléréséhez, súlyosítására nincs szükség.

Más a helyzet azonban a II.r. vádlottnál, ahol osztotta a másodfokú bíróság azt az ügyészi álláspontot, hogy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés eltúlzottan enyhe, az nem áll arányban a bűncselekmény tárgyi súlyával, a vádlott bűnösségének fokával, a bűnösségi körülményekkel, de nem felel meg a belső arányosságnak sem.

Mindezeket értékelve a másodfokú bíróság a II.r. vádlott szabadságvesztését súlyosította, tartamát duplájára emelte.

Nem látta azonban indokoltnak - szemben az ügyészi állásponttal - a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének mellőzését. E körben egyetértett az elsőfokú bíróság indokaival és maga is úgy látta, hogy a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetők.

Szükségnek látta viszont a próbaidő tartamának felemelését.

Az új büntető törvény alkalmazása miatt szükséges volt a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések jogszabályi alapját is az új törvény szerint megjelölni.

A szabadságvesztések kiszabására a 2012. évi C. törvény (továbbiakban új Btk.) 34.§., 35.§.(1) 36.§., 37.§.(2) bekezdés a/ pont alapján került sor.

A 38.§.(1)(2) bekezdés a/ pontja értelmében állapította meg a bíróság a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

Az I.r. vádlott esetében alkalmazott körügyektől eltiltás az új Btk.61.§.(1) bekezdésén és a 62.§.(1) bekezdésén alapul.

A II.r. vádlottnál a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére az új Btk.85.§.(1)(2) bekezdései alapján került sor.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása az új Btk.92.§.(1)(2) bekezdései szerint történt.

Tévesen tüntette fel az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott tekintetében az őrizet befejező napját, az helyesen (nyomozati iratok 1164. old.) 2010. november 11.

A járulékos rendelkezések közül a bűnügyi költség viselésére vonatkozókat nem látta törvényesnek a másodfokú bíróság, mivel az elsőfokú bíróság a vádlottakat az ellenük emelt vád alól - és lényegében a legsúlyosabb bűncselekmények vádja alól - részben felmentette és ez nem jutott kifejezésre a bűnügyi költség viselése körében, mivel az elsőfokú bíróság a vádlottak részben külön-külön, részben pedig egyetemlegesen valamennyi bűnügyi költség viselésére kötelezte.

A Be.338.§.(2) bekezdése szerint a vádlottat csak azzal a cselekménnyel, illetőleg a tényállással azzal a részével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, amelyre a bűnösségét vagy a felelősségét megállapították.

Mindezekből következően nem lehetett volna kötelezni az I.r. vádlottat az emberölés büntette kapcsán, a II.r. vádlottat pedig a bűnpártolás büntette kapcsán felmerült bűnügyi költségek megfizetésére.

A másodfokú bíróság a bűnügyi költség viselését az alábbiak szerint látta helyesnek.

A vádlottaknak külön-külön viselniük kell az elmeállapotuk megvizsgálásával összefüggő szakértői költségeket. Ugyanígy viselniük kell, de csak részben az orvosszakértők (igazságügyi szakértő1 és igazságügyi szakértő2) tárgyalási megjelenésével összefüggő költségeket, mivel a szakértők ott adtak véleményt arról, hogy a sértett sérülései milyen fokú, a kívülvilágban megnyilvánuló vérzéssel jártak (amit a vádlottaknak fel kellett ismerni), és a sértett életének megmentésére mennyi időn belül lett volna lehetőség. Ezek a kérdések ugyanis a vádlottak terhére megállapított cselekményeknél is jelentőséggel bírtak. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy ezeknek a költségeknek (29, 30, 44, 45. tételszám) $\frac{1}{4}$ részének megfizetésére kell a vádlottakat kötelezni, míg a fennmaradó részük a felmentés körébe eső cselekménnyel összefüggő, így azt az államnak kell viselnie.

Az orvosszakértőkkel, a holttest tárolásával, az elkövetés eszközének vizsgálatával kapcsolatban felmerült bűnügyi költségek ugyancsak nem terhelhetik a felmentett vádlottakat.

Az is megállapítható volt, hogy a tanúk lényegében az élet elleni cselekménnyel összefüggésben kerültek meghallgatásra mind a nyomozás során, mind pedig a bírósági tárgyaláson, így pedig a megjelenésük költségét az államnak kell viselnie.

A vádlottak kirendelt védőinek díjaként felmerült bűnügyi költséget - figyelemmel a részfelmentésre, és a vádlottak terhére megállapított tényállásra - szintén meg kellett osztani. A másodfokú bíróság azt látta helyesnek, hogy a védői díj egyharmadát viseljék a vádlottak, míg a fennmaradó összeget az állam.

A fentiek alapján tehát a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy az I.r. vádlott 126.896 Ft-ot, a II.r. vádlott 150.322 Ft-ot köteles megfizetni az állam javára, míg a fennmaradó 499.045 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének bevezető része helytelenül tartalmazza a tárgyalási napokat.

Mellőzni kellett - a tárgyalás megismétlése miatt - 2012. február 21. feltüntetését.

2012. április 9. napján nem volt tárgyalás, a helyes időpont 2012. május 9. napja.

2012. október - helyesen - 15. napján, de november 21. napján sem volt tárgyalás, mivel ezek a határnapok beállításra kerültek, feltüntetésük így szükségtelen volt.

Mellőzni kellett a bevezető részből a tárgyalásokra utalást, mivel a bíróság egy ügyben egy tárgyalást tart (Be.287.§.(1) bekezdése), melyben adott esetben több tárgyalási határnap volt.

Ki kellett egészíteni a bevezető részt azzal is, hogy a tárgyalás nyilvános volt (Be.258.§.(1) bekezdés e/ pontja).

A másodfokú bíróság a fentiekre tekintettel a Székesfehérvári Törvényszék 5.B.351/2011/54. számú ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján részben

megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a vádlottak védelmének ellátásával felmerült bűnügyi költségről a Be.381.§.(1)(2) bekezdései alapján rendelkezett arra is figyelemmel, hogy az ügyészi fellebbezés az I. r. vádlott tekintetében nem, de a II. r. vádlott tekintetében részben eredményre vezetett.

Budapest, 2014. évi február hó 12. napján

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

dr. Németh Nándor sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 5.B.3651/2011/54. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.296/2013/8. számú ítéletében írt változtatással az I. r. vádlott és a II. r. vádlott vonatkozásában 2014. év február hó 12. napján jogerőre emelkedett és a II. r. vádlottra kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2014. év február hó 12. napján

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő